

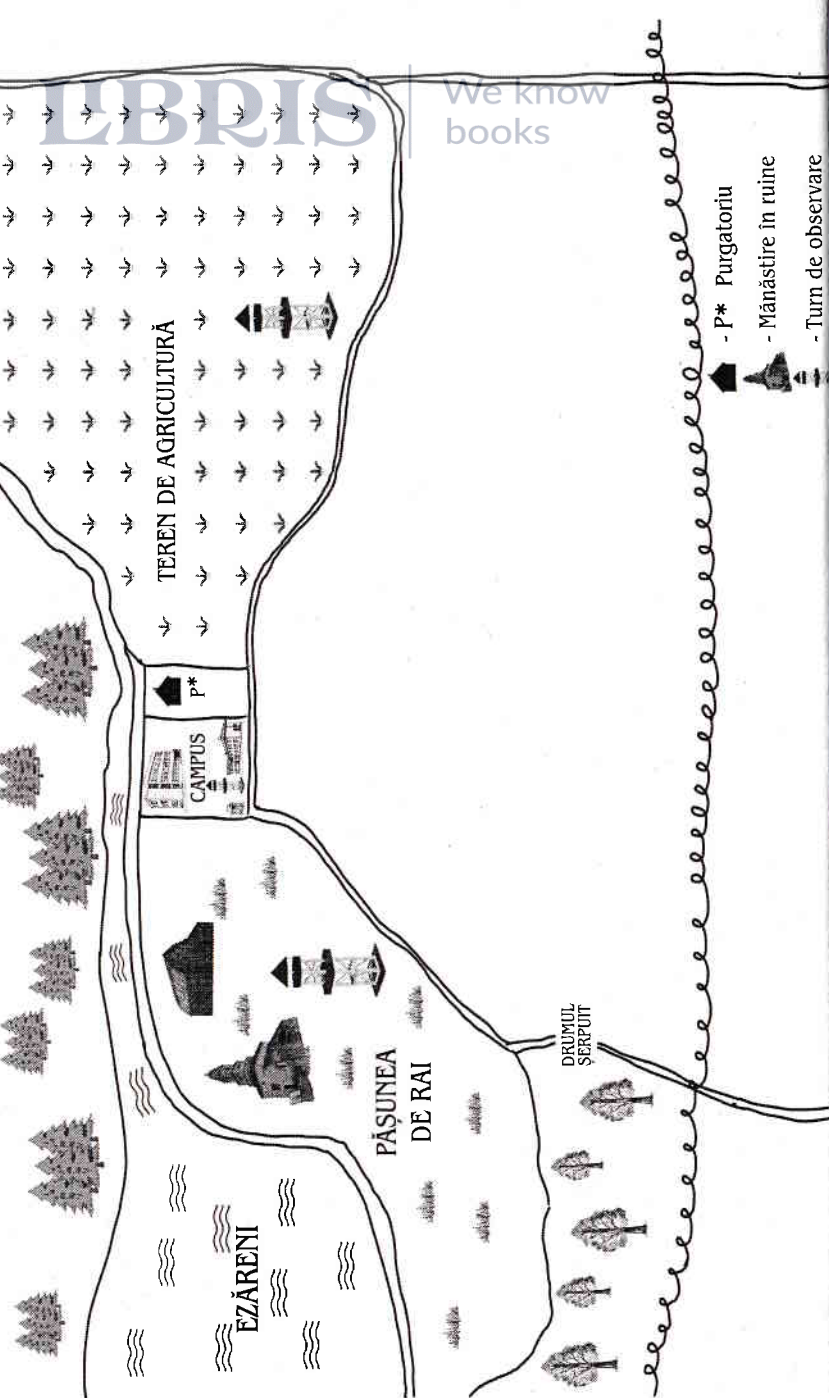
LBRIS

We know
books

Ștefan Nistor

CULTUL
SÂNGELUI
PUR

PARTEA 1: ÎNCEPUTUL

“Atunci când vrei să acuzi providența, întoarce acel lucru pe toate părțile în minte și vei vedea că cele întâmplate își au rostul lor.”

Epictet, Diatribe, 3.17.1

I

— Valea Adâncă, un loc dezvoltat după revoluția anti-comunistă din anul 1989, moment în care președintele Nicolae Ceaușescu a fost ciuruit în fața telespectatorilor. A fost o execuție barbară, ce a avut loc doar pentru dictatorul român, nu și pentru ceilalți lideri politici ai blocului comunist. O mie de oameni au murit în schimburile de foc dintre popor și-armată, iar apoi cei deștepți au cumpărat foste pământuri ale statului la prețuri de nimic, fiind o „adevărată” democrație, cum s-ar spune. În spatele acestei revoluții și hoții, adevărul, însă, era altul. Uniunea Sovietică săvârșise greșeala fatală de a nu mărturisi lumii despre radiațiile emise de către una dintre centralele lor nucleare de la Cernobîl cu câțiva ani înainte. Vântul a bătat spre Sud în acele zile, afectând totul de la întreaga Ucraină până-n Nordul Bulgariei. La scurt timp după ce românii s-au infectat, a început și foametea. Supraviețuitorii au prăbușit comunismul brutal, așa cum am spus, și-au încercat să reconstruiască o civilizație sustenabilă, însă radiațiile au continuat să impună o problemă uriașă. Copiii sufereau malformații sau mureau, iar cei sănătoși (imuni la dozele relativ mici de radiație prezente și azi) erau forțați să muncească fără oprire, ca să compenseze pentru bolnavi. Și cu democrația a fost greu în primii ani, ba chiar a fost

mai rău, sau cel puțin așa se vedea, pentru că nu se mai ascundea nimic de popor, ca-n dictatură. Credincioșii fanatici români au început să presupună că radiațiile sunt voia lui Dumnezeu; la fel cum a fost și marele potop de pe timpul lui Noe, ca pedeapsă pentru păcatele noastre. Concluzia lor finală a fost că omenirea a distrus creația divină prin acea centrală, deci au vrut să-i oprească cât de mult se poate seminția, până ei nu otrăvesc mai multă natură și animale pentru propriile interese avare. Opoziția acestei idei a decis să construiască mai multe centre, unde copiii sănătoși vor fi în siguranță, pană se pot descurca de unii singuri... E a șaptea oară când îți explic povestea, Sindra. Pauza se încheie acum, ar trebui sa te întorci la treabă.

— Dar europenii de ce nu ne salvează de fanatici?? Americanii? De ce România a fost lăsată-n voia sorții?? Domnișoară Eva, tu sigur știi tot! Copiii sănătoși au aceeași soartă și la bulgari sau ucraineni?

— *Un om care cunoaște puține e mai fericit...* O să aflu singur la vârsta de șaisprezece ani; știi că dacă ți-aș zice și-ar afla domnul director, m-ar om-, adică... M-ar ține sub morală, știi cum e el... Mai autoritar, dar vă vrea binele...

— Autoritar e un cuvânt prea drăguț pentru o asemenea creatu...

Eva își apăsă palma puternic pe gura lui.

— Shhhh... ești nebun? Ai noroc că nu sunt doamna Greta, că ea te-ar fi trimis la Purgatoriu. Pereții au urechi, Sindra, nu uita.

Sindra păru că înțelege, și, cu jumătate de gură, spuse:

— Măine împlinesc 15 ani, asta înseamnă că peste un an și-o zi voi putea explora lumea.

— Exact, ai văzut? Acum lasă-mă să-mi mănânc sandwichul, tu de fapt nici n-ai voie să mănânci cu mine. Ai noroc că nu am prea mulți prieteni în ferma asta.

— Tu nu prea muncești, Eva, copiii fac toată treaba. Apropo, unde e Leo? Ar fi trebuit să iasă de la recuperare de ieri. Știi că e puternic.

Deranjată, Eva răspunse pe un ton mai degrabă sictirit:

— Pare ușor să fii supraveghetoare, dar nu e. Trebuie să am mereu grijă de voi ca să nu vă îmbolnăviți sau alte nenorociri. Iar despre Leo, probabil o să revină în curând, eu nu răspund pentru el. Nici tu nu-l forța, poate profita de puțin timp liber.

Fata încheiase propoziția cu un râs mai degrabă forțat.

Un clopot răsună. Ora 13 îi prinse pe-amândoi încă la cantină, ceea ce însemna că trebuiau să se ridice rapid și să-și reia munca. Sindra se îngrijea de animale, alături de alți copii de mai toate vârstele, treabă fiind destulă pentru toți. În hambar existau vite obișnuite și de rasă pură precum bălțata românească sau bruna de Maramureș, dar și armăsari impunători precum cei Andaluzi sau cel Frizian, iar singurul motiv pentru care Sindra nu se ura constant pentru meseria care i-a fost aleasă era iubirea față de animale. Ca de obicei, interiorul hambarului emana miros de fân și bălegar, cu care el s-a obișnuit de mult, deoarece după un timp orice om se căleşte de nevoie, iar ușa rămânea în majoritatea timpului deschisă. Nu pentru aerisire, ci pentru vegherea mai în atenție a copiilor.

Urișul Centru în care se afla Sindra se numea 'Centrul umanitar pentru copii din Valea Adâncă', însă toată lumea îi spunea pur și simplu 'Fermă' sau 'Orfelinat'.

Deși o mare parte dintre ei nu dădeau importanță primilor ani de viață, el o făcea, și-și aducea aminte de multe. Până la șapte ani, era supus împreună cu alți copii, pe lângă multe alte activități de triere pentru viitoarea lor meserie, să vizioneze emisiuni educaționale, asta dacă educația ar fi însemnat „cum să respecti adulții și ordinele acestora”. Fiecare trebuia să se pregătească pentru ce-o să-l aștepte

dincolo de siguranța Centrului și să fie umil într-un oraș compromis. Județul Iași, care se află în Nord-Estul țării, este expus unui mare pericol de cod roșu de infectare, chiar și după zeci de ani. Iașiul cuprinde în mod preponderent o suprafață de podiș, cu soluri fertile, iar din acest motiv existau și copiii care se ocupau cu agricultura.

Cele patru mari locuri de muncă unde copiii puteau fi repartizați, ca mai apoi să poată contribui la societate când deveneau adulți, se enumerau ca fiind: agricultura, îngrijirea de animale, erudiția și paza. Paza nu producea absolut nimic, dar era folosită ca pe o formă de securitate, existând mulți copii dispuși să trădeze alți copii în caz de nesupunere pe ascuns față de regulile stricte. Sindra înțelese acest lucru și obișnuia să comunice cu prietenii săi codat, într-un limbaj necunoscut. Îngrijitorul avea o pasiune generală pentru psihologie și limbile străine, obișnuind, când putea, să meargă la biblioteca căminului și să studieze engleza, spaniola și ucraineana, logica fiind că i-ar plăcea să cunoască o limbă germanică, o alta latină, la fel ca româna, și una de origine slavă.

Cel mai mult îi plăcea să-și petreacă timpul cu Stati, un erudit de cincisprezece ani care, prin coincidența numelui, era un geniu în statistică și matematică, fiind obsedat să își calculeze șansele de reușită în minte pentru orice ar face. Cel de-al doilea prieten foarte bun era Leo, de meserie paznic, care, din nefericire, fusese înjunghiat în picior de către alți gardieni cu o lamă improvizată. Băiatul fusese trimis la infirmeria campusului pentru îngrijiri de urgență și nu se mai auzise nimic de el câteva zile bune. Atunci a fost momentul când Sindra intrase în panica de-a nu-și mai vedea prietenul, aducându-și aminte de cât de puțini se mai întorceau teferi de la infirmerie dacă aveau nevoie de îngrijiri medicale serioase, și nu puteau munci o perioadă lungă de vreme. Pentru mulți, șederea lor în orfelinat se încheia în acel moment.

Ce-l mai bucura acum pe Sindra, în timp ce aduna o grămăjoară de fân cu furca, era faptul că după orele lungi de curățat și alergat după vacile încăpățănate și caii plictisiți de mult de ei, urma să facă ceva nebunesc, chiar dacă programul nu se terminase și chiar dacă l-ar fi așteptat multe zile de Purgatoriu de-ar fi prins. Fluturându-și părul ciufulit ce nu-i stătea în niciun fel, își șterse sudorile și se pregăti să iasă nou în soarele arzător de iulie ce simțea cum îl lasă lat, așa că goli o sticlă de un litru de apă dintr-un foc. La ieșire, Dominic îl aștepta, îmbrăcat în uniforma de erudit clasică: o bluză neagră care se potrivea cu orice, având la piept inscripționată o cărțuție deschisă de-argint, simbolului meseriei lui. Bluza era acoperită la spate de un sacou negru purtat peste umeri, prin mânecile căruia eruditul nu-și strecura mâinile. Pantalonii săi de bumbac bej deschis împreună cu pantofii lunguieți, negri și dați cu cremă, se asortau perfect. Sindra simțea cum îi venea să vomite numai când se gândea cât de cald trebuie să-i fie lui Stati.

Îngrijitorul ieșise din hambar cu un rânjet de om mai puțin deștept pe față, spre întâmpinare.

— Ia zi, Stati, care erau șansele să ies zâmbind din cocină?

Eruditul se încruntă, nedumerit dacă Sindra era serios sau nu. Poate era deja în deziluzie. Înălțimea lui de un metru și optzeci îi făcuse adăpost îngrijitorului în mare parte de soarele ce făcea până și pământul să crape timid.

— Clar. Regresia logistică îți răspunde la așa ceva. Cu un risc asumat de 5%, pot să garantez că probabilitatea ca tu să fi zâmbit acum este între... 1-99%. Glumesc, nu poate. N-am destule date.

Sindra ridică o sprânceană.

— N-am înțeles nimic, apoi începu să-și curețe salopeta de spițe de fân și de praf.

Cei doi au pornit-o tăcuți la pas către campusul principal, iar acolo, din partea opusă, la distanță mare de ei, observaseră o fată blondă și subțirică, îmbrăcată într-o rochiță albă, ponosită, ce căra grăbită o găleată cu care se îndrepta glonț către fântâna de lângă cămin, singura despre care se spunea c-ar fi perfect potabilă. Veniseră după apa rece de care aveau nevoie ca să poată rezista caniculei de pe terenul de agricultură, apăsătoare chiar și la umbră. Îngrijitorul și-a dat seama imediat de cine era vorba, așa c-a început să-și fluture mâinile prin păr pentru a-l aranja, scuipându-și chiar și-n palme ca să fie sigur că-i stă într-un loc.

Stati oftă:

— Nu iar...

— Menține-ți ideea, Dominic.

Privirea lui Sindra se schimbase complet, iar zâmbetul de om neinteligent apăruse din nou, de data aceasta mai cu încredere.

— Sindra, nu fi naiv, ai grijă să nu te vadă cineva făcând vreo prostie, menține-te doar la o conversație scurtă.

Fiind deja cu spatele la Stati și la vreo cinci metri înaintea, îngrijitorul îl ignorase și se duse spre fata care spera că va fi iubirea sa.

— Ți dau o mână de ajutor? se oferi în timp ce se pregătea să-i ia găleata cu o mână, iar cu cealaltă să o ia în brațe într-un mod mai degrabă prietenesc, cu o singură mână peste spate.

Dana, sub numele ei, întorcea orice privire, cu ochii ei verzi deschiși și părul blond strălucitor care îi venea până la jumătatea spatelui. Era mai înaltă decât Sindra, deși el era mai în vârstă cu aproape un an. În toată splendoarea

ei, privirea Danei era una sumbră însă, și se retrase un pas înapoi atunci când îngrijitorul încercă să o îmbrățișeze și-ntr-un mod mai profund.

— Sindra... spuse ea. Încă nu se poate. Îmi e frică. Mi-aș dori foarte mult... Știi tu, să fiu împreună cu tine. Dar știi ce-a pățit Silviu, iar de-atunci eu am ținut minte. Orice fel de gesturi sunt interzise. Apoi au urmat câteva suspinări, până când o lacrimă a început să-i curgă de pe obraz.

După ce sora ei mai mare fusese expediată fiindcă împlinise șaisprezece ani, Silviu, fratele mai mic al Danei, rămase nădejdea ei. Însă avea să îi fie luat și acesta, după ce se aflase despre o așa zisă relație pe care o întreținea cu o fată. Un paznic îi prinsese pe cei doi pupându-se și exagerase apoi povestea peste tot. După ce-a fost expediat, nu s-a mai auzit nimic de acesta. Directorul a îndemnat-o pe Dana să se liniștească, deoarece motivul adevărat pentru care Silviu nu se va întoarce e că băiatul era bolnav și nu putea primi leacul potrivit de la infirmerie. Mințea cu nerușinare, a realizat mai târziu, dar imaturitatea a făcut-o să înghită în sec atunci și să accepte situația așa cum este. Adevărul era că orice act de iubire însemna mai puțină concentrare asupra sarcinilor date. Dacă pericolul nu era eliminat, alți copii i-ar fi urmat exemplul. De două luni nu mai era aceeași Dana, cu zâmbetul mereu pe buze, iar Sindra începuse să-i înțeleagă durerea de a pierde un frate.

— Poate afară îi va fi mai bine decât aici, spuse Sindra, simțind nodul din gât cum își face prezența; nu suporta să o mai vadă pe Dana așa. Pe lângă suferință, fata avea și părul șiclit, de parcă refuza să se mai îngrijească.

— El era destul de bolnăvicios în general, continuă după un moment, și... s-a îmbolnăvit și mai rău, știi cum sunt condițiile șpitalicești pe aici. Chiar îmi pare foarte rău, fiindcă știu cât de nevinovat a fost. Sper ca într-o zi să aflui cine e paznicul care a înflorit totul cu atâta ură. E normal să iubești, toți avem nevoie de asta, dar ce să știe ei?

— Tu chiar crezi povestea aia cu boala?? Era un băiețel! Trebuia să stea aici, cu sora lui.

— Nu, nu cred. răspunse el instinctiv, datorită privirii ei arzătoare.

— Cine o să aibă grijă de el acum?

Îngrijitorul rămăsese tăcut. Uitându-se la bocancii lui de gumă, erau murdari de-o amestecătură de balebă și paie lipite pe-alocuri, dar și de glodul care se acumulase după ce-au încercat să spele bine hambarul. Murdăria l-a făcut să se înroșească.

— Nu-ți fie rușine.

În final, Dana se apropiase voluntar de Sindra, iar brațele ei îl cuprinseseră în totalitate. Uimit, Sindra nu ezitase și făcuse la fel. Amândoi aveau vieți mai bune în trecut, departe de mizeria pe care o trăiau în prezent. Îmbrățișați, s-au mișcat liniștit, sincer, cu emoții, de parcă dansau un fel de vals. Sindra simțise mulți fluturi în stomac. După un moment lung de liniște, în care doar ciripitul păsărilor trecătoare și foșnetul frunzelor puteau fi auzite, fata îi șopti:

— Ce crezi că se va întâmpla cu Leo? Am auzit c-a fost înjunghiat de paznici, fiindcă nu l-a pârât pe fratele tău în legătură cu evadarea sa din Fermă... Cel puțin așa se spune, că a evadat...

— Nu l-a pârât pentru că nu avea ce informații să dea. A avut pur și simplu ghinionul să fie ultimul văzut cu el înainte de dispariție.

În urmă cu trei zile, Sindra suferise prima sa pierdere considerabilă. Fratele său, Selm, dispăruse din cămin împreună cu alți doi băieți de doar doisprezece ani. Îngrijitorul știa că paznicii l-au torturat pe Leo, prietenul său cel mai bun, pentru a fi primii care găsesc informații utile despre cei trei dispăruți. Putea să fie el următorul țintit, era conștient. Selm urma să împlinească șaisprezece ani și să poată pleca

din Fermă chiar ieri, pe data de 29 iunie, așadar ideea de evadare părea pur și simplu absurdă pentru el.

— Nenorociții ăia vor plăti, spuse Sindra, dezgustat. Nouă zile de purgatoriu nu sunt de ajuns pentru o înjunghiere, însă toată lumea știe că paznicii sunt preferații doamnei Greta, pentru că nu sunt decât niște șobolani.

— Nu toți. Aless mereu m-a ajutat când am avut nevoie.

Sindra nu putea să suporte faptul că Dana avea nevoie de ajutorul altui băiat. Dar și-a menținut calmul.

— Face asta pentru că te place.

A regretat c-a spus asta.

— A, așa sunteți toți băieții? Ne băgați în seamă sau ne ajutați numai ca să profitați de noi? Poate vrea doar să fie un bun prieten...

Dana se îndepărtase brusc din brațele lui. Privind-o, fata nu mai părea indignată, ci mai degrabă speriată. Îngrijitorul crezuse c-a șocat-o rău cu vorbele sale.

— Dana, eu nu voia...

— Ai grijă, Sindra!

— SINDRA! se auzise un țipăt din spatele lui.

A vrut să se întoarcă dar n-apucase, că a și simțit cum două palme îl împing puternic de la spate. Și-a pierdut balansul și a căzut peste biata Dana, care și-așa era fragilă. Amândoi erau la pământ, iar praful se ridicase pe lângă ei din cauza coliziunii. Corpul îngrijitorului începuse să-i tremure de la șoc și, dorind să realizeze cine e nebunul care-a făcut asta, se rostogolise spre făptaș.

— Ai noroc că am făcut doar asta.

În fața sa stătea viceșeful paznicilor, Dobrin, poreclit și "Invincibilul Dobrin" pentru că n-a fost învins niciodată în luptă. Era un puștan de paisprezece ani athletic, echipat cu bocanci, pantaloni militarești albaștri, tricou negru și un baston la brâu, însumând o uniformă corespunzătoare

paznicilor. Din cauza soarelui, mai că nu-i puteai vedea tenul palid și părul său aproape alb ce îi venea până la urechi. Cicatricea obținută în urma unei arsuri urâte din trecut îi acoperea o jumătate de frunte și ajungea până la pleoapa și urechea stângă. O asemenea cantitate de piele arsă pe față îl făcea să fie recunoscut de la distanță mare.

Îngrijitorul s-a uitat la Dana. Fata avea și mai multe lacrimi în ochi decât înainte, de teama de-a avea același sfârșit ca și Silviu. Cine și-ar dori să ajungă în afara protecției Fermei, într-o țară cufundată în radiații?

— Iartă-ne, te rog! se milogi ea, ai milă și promitem că nu se mai întâmplă!

Dar Sindra se ridicase în picioare și-i răspunsese cu aceeași monedă viceșefului:

— Ai învinețit-o! Uite ce i-ai făcut! Doamna Greta o s-o bată pentru treaba asta! Ai ceva cu fiecare, nu? Întâi cu Leo, acum cu mine! Urmează și Stati?

Dobrin nu răspunse imediat. Își trăgea sufletul, pesemne că alergase cu toată forța către ei. Îngrijitorul se miră când observă asta, deoarece știa că paznicii sunt supuși unor antrenamente fizice intense șapte zile din șapte, iar o fugă ar fi trebuit să nu reprezinte nimic pentru el.

— Ieși, mă, de-aici, de unde-ai scos-o și pe asta? spuse în sfârșit băiatul cu păr alb. Nu am nimic cu tine, nici cu tociarulul, nici cu Leo. Eu nici măcar nu am fost în grupul care l-a înjunghiat. Pune-te în locul meu: eu pur și simplu văd că faceți belele, m-am luat cumva de tine degeaba? Dacă era altcineva, acum ajungeai la Doamna Greta sau Eva sau, cel mai rău, la director direct. Cum nu mă ajută cu nimic să fac asta, te las în pace, dacă-mi mărturisești ceva.

Sindra nu spuse nimic.

— Uite care-i treaba. Selm e dispărut și știu că voi trei știți unde e. Și știți ce mai știu? Că, de fapt, Selm e printre noi.

Dobrin se opri pentru un moment din a vorbi și le-arătă zidurile mari de piatră care înconjurau întreaga Fermă, și-o împărțeau în cele patru secțiuni ale ei: Pășunea de Rai, Campusul Principal, Purgatoriul, Terenul de Agricultură.

— Aceste ziduri care ne apără de lumea de-afară au șapte metri înălțime, iar pe lângă ele n-a fost văzută nicio scară ce l-ar fi ajutat să urce. Băi, băiatule, nici măcar nu există o scară atât de înaltă în locul ăsta la care s-avem noi acces! Așa că, deși ceilalți doi cu care-a evadat, adică gemenii Haski, pot ajunge pe zid - pentru că am mai văzut asta - fără scară, Selm nu poate. În al doilea rând, nu s-au găsit urme de gropi ca să zici c-au săpat precum câinii pe dedesubt. În al treilea rând, niciun paznic din niciun turn de observare n-a raportat 'nic, niciun zid nu a fost spart, nici adulții care ne păzesc în afara zidurilor n-au zis canci. Sindra, tu înțelegi la ce mă refer? Selm nu a evadat, cel mai probabil el, împreună cu gemenii Has...

— Sunt încă aici? Asta vrei să spui? Nu crezi că i-ar fi găsit cineva în trei zile?

— Corect. Dar noi nu l-am găsit pentru că nu ne-am implicat foarte mult încă. Greta ne-a zis să acționăm cu prudență ca să nu-l speriem. Însă știi ce facem din cauză c-a dispărut? Muncim mai mult! Noi, paznicii! Ca să nu se mai repete așa ceva! Și nu suntem plătiți în plus cu nimica! Așa că știi cum facem acum? Paznicii se vor mobiliza fără Greta. Eu fac prima mișcare: zi-mi unde e Selm și promit că iubită-ta n-o să fie expediată de aici!

Asta îl durea cel mai tare, faptul că el nu știa ce să-i răspundă. Fratele său nu îi spusese absolut nimic legat de vreo evadare, ba chiar el a fost printre ultimii care a aflat. Sindra simți cum inima începu să-i bată mai tare, ca de fiecare dată când cineva rostea numele fratelui său, iar acum situația se înrăutățea, deoarece Dana tremura lângă el.

Fetei îi curgeau lacrimi șiroaie.

— Te implor, Dobrin! Nu-mi face asta, nu vreau să plec încă, unde-o să mă duc? Sunt singură pe lume...!

Dobrin avea o privire nemiloasă, de parcă n-ar fi avut niciun pic de suflet.

— Nu-mi răspunzi, Sindra? Foarte bine. Nu va dura mult și tu vei fi următorul înjunghiat, sau ba nu, tu vei fi torturat altfel, pentru că, ce crezi? L-am chinuit pe Leo atâta degeaba. E doar vina ta. Singurul motiv pentru care el a fost primul audiat e că a fost văzut ultimul vorbind cu Selm. Atâta tot, nu de altceva, altfel tu trebuia să fii la infirmerie. Ai avut noroc, dar nu-ți mai merge, grijană ta de țăran. Faci paznicii să se certe între ei? Țăranule!!

Sindra își roti capul în așa fel încât Dana să nu-i vadă fața, deoarece buza inferioară începu să-i tremure.

— Auzi, spuse cu jumătate de gură, tu vrei doar să mă bagi în sperieți, nu? Știi și tu de mult că sunt nevinovat. Leo e prietenul meu... Eu nu am nicio vină că Leo... nu știu nimic de Selm! Mă jur! Asta voiai? Să mă jur?

Viceșeful râse înfundat și dădu din cap dezamăgitor.

— Nu.

Apoi se îndreptă către Purgatoriu, unde era și biroul directorului.

În adierea vântului se auzi încă o pereche de pași.

— Dobrin, o secundă să vorbești și cu mine? spuse o voce, nici prea groasă, nici prea subțire. Suavă, dar hotărâtă. Rostea cuvintele întregi, cum puțini copii o făceau.

Viceșeful se opri. Un băiat înalt, mai mult slab decât voinic, dar nu schilod, cu părul creț și ușor roșcovan, îl făcuse să se întoarcă din drum. Avea câțiva pistrui pe lângă nas, iar ochii săi căprui deschiși îl urmăreau curioși pe viceșef. Pe sacou și bluză avea inscripționată stema erudiților, o cărticică de argint.

— Fără să vreau, te-am observat din îndepărtare și trebuia să vin să-ți zic că am rămas surprins, spuse acesta.

Nu știam că paznicii obosec atât de repede, având în vedere că ai avut doar un sprint amărât de făcut, nu? Cu tot respectul, dar nu se vede antrenamentul pe care paznicii îl fac încă de la vârsta de șapte ani.

La auzul acestui mod sofisticat de-a vorbi, băiatul cu păr alb decise să accepte provocarea.

— Ei, na, Dominic Stati! Nu mă așteptam să dau de tine aici. Bați câmpii în loc să-nveți?

Eruditul îl așteptă să continue.

— Nu trebuie să te-nterezeze de ce-am obosit, e problema mea. Dacă am alergat mult la antrenament, e normal să fiu obosit, corect? Totul e mai greu pe vremea asta. E caniculă, nu simți? Iar tu stai cu bluza aia și cu sacoul ăla pe umeri, se vede că înăuntru-n bibliotecă e răcoare.

Sindra îi șopti Danei:

— *It's gonna be fine now.*

Se așteptase la un răspuns pozitiv, însă fata se posomorî:

— Știi c-ai încercat să mă înveți limba asta mai de mult... dar nu cunosc decât româna, Sindra. N-am avut parte de aceeași educație...

Fir-ar, numai prostii spun.

— Îmi pare rău. Am spus o să fie bine acum.

— Aha.

Fir-ar, numai prostii spun! Îngrijitorul decise să tacă.

— Aa, deci ai avut antrenament, să înțeleg, continuă Stati cu un calm desăvârșit. Și ce s-a întâmplat cu el, e gata? Nu cred, deci prezența ta aici e nejustificată. Și-n plus, dacă mă lași un pic să te miros, nici măcar nu simt miros de transpirație. De fapt... miroși tare rău a deodorant și a... fum? Deci, ne explici și nouă ce cauți în locul ăsta pustiu, mirosind ciudat, netranspirat, lipsind de fapt de la întreg antrenamentul?

Undeva lângă poarta ce duce spre Pășune, la vreo 100 metri de ei, un paznic își făcea liniștit nevoile, evident

LIBRIS books
cu spatele la ei, ca să fie decent. Toți trei s-au uitat apoi la Dobrin.

Sindra bufni în râs. Știa că toți băieții fac asta când fetele nu se uită.

— Ce? Credeți c-am venit să-mi fac și eu nevoile pe zid? Eu nu fac așa ceva! Sunt viceșef!

Dobrin se înroși la față, simțindu-se stânjenit.

— Lasă-mă pe mine, continuă el. Da' ce zici de Sindra și iubișica lui, care în loc să muncească, se giugiuleau?

— Eu n-am văzut nimic și-am fost tot timpul aici.

— Mincinosule! Te trimit la Purgatoriu!

— De ce? zâmbi Stati.

— Pentru că minți, nenorocitul!

— E cuvântul meu împotriva cuvântului tău, iar cuvântul meu valorează mai mult. După ce-a spus și asta, zâmbetul său impecabil se transformase într-unul pervers și dezgustător.

— A, da?...

În final, Dobrin oftă.

— Mhm... Hai să zicem că azi o las așa... O să plec pentru că... Mă rog, mă ții din treabă. Sunteți pe lista mea neagră, mai ales tu, Sindra. Și, ca să știi, o să-i povestesc lui Abel despre asta. Iar tu... Stati, preamăritul Stati, cu toate vorbele la el! Pentru ce primești salariu dublu ca erudit? Trebuia să fii în camera de lectură, nu să pierzi vremea prin curte. La muncă!

— Am primit aprobare de la Doamna Marie.

— Ce zici? I-auzi la ea! Eu cum să mai fac ordine în ferma asta cu așa femeie permisivă? Supraveghetoria erudiților pe naiba! scuipește băiatul cu păr alb pe pământul crăpat și arată spre Sindra. Mai tare se potrivea la vaci, unde e și el. Dobitoaca! Gata, la muncă cu voi!

Dobrin aruncă în spirit de ironie un salut milităresc scurt și plecă din nou spre Purgatoriu.

— Stai liniștită, îi spuse Stati Danei. Purgatoriul e între noi și terenul de agricultură, loc unde merge de fapt. Acolo se mai țin antrenamente pe timp de vară.

Din nou se așternu o liniște totală. Din cotețul de lângă cămin puteau auzi și păsările care, de obicei, atunci când mintea unuia era preocupată cu ceva, nici n-ar fi băgate de seamă. Un îngrijitor micuț ieșise din coteț cu o găleată plină de iarbă proaspătă pe care începu s-o împrăștie peste tot pe pământ, iar păsările săriseră fiecare să ciugulească pe cât se poate. Cele mai rapide fuseseră bibilicile, urmate de găini și-n cele din urmă ratele, cu piciorușele lor scurte, clătînându-și pieptul stânga-dreapta.

Ochii mari de peridot ai Danei întâlneau privirea fiecăruia.

— Vă mulțumesc mult! se putea simți duioșia în vocea ei. Nu aveți idee de cât de recunoscătoare vă sunt!

Cei doi zâmbiră afectuos.

— E ok dacă plec acum, brusc? continuă ea. Ar trebui să mă-ntorc la florile mele, altfel doamna Greta îmi va pune iar „mănușile”; și-așa am și vânătaia asta pe picior, haha!

— „Mănușile”? spuse rapid Stati, cu vizibilă neplăcere în voce. Eruditul se dădu cu un pas în spate. Sindra, hai sa mergem, pune niște apă în găleata fetei și las-o să plece, plus că și noi întârziem. Dana, nu te mai reținem.

Sindra dădu din cap și, după ce-o ajută rapid, cei doi s-au salutat scurt și și-au văzut de drum. Îngrijitorul îi urmă pașii lui Stati. Ocazional nu se putea abține și se mai întorcea către Dana, privind-o cum mergea grăbită, târâind găleata. În final, se făcuse nevăzută pe poarta de fier ce ducea spre secțiunea Purgatoriului.

Sindra și Stati măriseră și ei pasul.

— A urmărit-o.